A

ZSIDÓ FAJISÁG, ZSIDÓ LÉLEK

ÍRTA: /
DR SZÖRÉNYI ANDOR

Különlenyomat az Egyedül Vagyunk febr. márc. számából

Stádium Sajtóvállalat Bt., Budapest. V. Honvéd-utca 10.
Felelős: György Aladár igazgató

Régi-régi legenda beszél a bolygó zsidóról... A legenda szerint az Ur Jézus kálváriaútján volt egy zsidó, ki kegyetlenebb, szívtelenebb volt minden farizeusnál s gonosz káromkodással üvöltözött, amikor az Üdvözítő összeroskadt a kereszt súlya alatt. Midőn a katonák a véresarcú, agyongyötört Úr Jézust, a halhatatlan haldoklót talpraségítették, ez a zsidó öklével a vállába sújtott s ráordított: „Föl, föl és lépkedj szaporábban!“ A legenda szerint az Úr Jézus hátrafordult, mereven szemébe nézett gyilkos ellenfelének és csak ennyit mondott csendesen: Te pedig lépkedni fogsz mindaddig, amíg vissza nem térek!

A legenda zsidaja ekkor a karjáról a földre tette fiacskáját, megindult és ettől a pillanattól kezdve szünet nélkül járja a föld utait, soha három napnál tovább nem nyugszik egy helyen, soha ki nem fárad, meghalni sem tud többé. Ért minden nyelven, de soha nem néz senki szemébe sem. Mezítláb jár. Nincs erszénye, ki tudja, honnan veszi pénzét, soha nincs nála semmi. Sok neve van, de legismertebb az Ahasvérus, meg a Buttadeus: *egy ember, aki megütötte Istent!*

E legendát nem hitelesíti az őskeresztény idők egyetlen hiteles szövege sem. De a történelmi igazságnál mégis sokkal félelmetesebben igaz! Feltétlenül bizonyos az, hogy azon a napon számtalan zsidó gúnyolódott a Messiás szenvedésein, feltétlenül bizonyos az, hogy a zsidó nép azon a napon halálra adta királyát és megváltóját és éppoly bizonyos az is, hogy még mindig bolyong Valaki minden országokon át s vár ... vár annak az eljövetelére, akit kivágott testéből, akit keresztrefeszített... Ez a valaki a zsidó nép,

mely szétszóródott az Úr Jézus jövendölése szerint minden ismert földön, mint a tűzvésztől szétugrasztott nyáj, mely nép ma is földönfutó, maradhatatlan, bolyongó, mindenütt idegen és gyanús, gyűlölt és irigyelt, nincs állandó lakhelye, nincs országa, melyet magáénak mondhatna . .. S az örök Bolygó, a zsidó nép barangol szerte a nagyvilágban. A bolygó zsidó félelmetes jelképe a zsidó népnek, mely ma sem tért meg, mely üldözött fajta mindenütt a föld kerekén s nem irtózik már úgy az erszény hordástól, mint a legenda zsidója. Sőt hazája lett az Arany, s házaiban felhalmozott arany révén uralkodik az egyes népek felett. De rengeteg erszénnyel megrakottan is gyűlölt idegen mindenütt, szóbaállanak vele, de megvetik, egy ideig megtűrik, hogy annál véresebben robbanjon ki ellenük az üldözés harca ... A zsidó ma is bolyong a világ útjain, hogy összeszedje a Judás harminc ezüstjéből fiadzott pénzeket, mindaddig, amíg végre enged Krisztus évezredes hívásának és abbahagyja a sátán műhelyéből kihulló arany harácsolását és szerteosztja minden javait a szegények között, hogy kövesse azt az Isteni szegényt, akinek tizenkilenc századdal azelőtt egy percnyi pihenés jótéteményét sem akarta megadni. (G. Papini nyomán: Storia di Christo.)

Ennek a bolygó zsidónak faji jellegét, tulajdonságait akarom ebben a tanulmányban megrajzolni. Nem a modern korban szokásos lírai színekkel és nem az oktalan és a nemkeresztény gyűlölet tintájába mártott tollal, hanem a Szentírás, a Talmud és hivatalos hittankönyvük, a Sulhán Áruk, valamint a történelem száraz adatai alapján. Hogy ez a kép sötét lesz, mint ahogy a bolygó zsidó lengedája is Dante poklának vízióit vetíti az ember szemei elé, az igaz! De erről nem tehetek. Erről csak az a nép tehet, mely 1900 esztendeje hermetikusan elzárta magát attól, aki az út, igazság és az élet, aki nélkül az

élet csak bolyongás, botlás, sötétségben való vándorlás és a bűnök szakadatlan hosszú láncolata.

„Mikor a galíciai és orosz zsidó a Kárpátok hágóit átlépte, a galíciai és orosz zsidó az ázsiai állapotok után, ahonnan jött, emberszámba is alig ment, kellemes csodálkozással vette észre, hogy *ime, csak nemzeti ruháját kell levetnie, csak a közönséges érintkezéshez szükséges magyar beszédet kell elsajátítania, máris éppen olyan jó magyar,* tagja a magyarországi nemzeti közösségnek, mint generációk óta bentlakó zsidó polgártársai, vagy akár a magyar föld autochtonai, ősi családok nemes vagy paraszt leszármazói ... Lelkébe óvakodtunk betekinteni, megelégedvén ruha és beszéd külsőségeivel, végleg áldozatává esvén a tévedésnek, melytől Széchenyi halálos félelemben, kezét tördelve óvott bennünket: *összetévesztettük a nemzetiséget a nyelvvel, a magyarságot a magyarul csevegéssel, a halhatatlan lelket a múlandó, színét váltó külsővel.* Vétkünk a legsúlyosabb, mert az Ige, a Lélek ellen való!“ (Szekfü Gy. Három nemzedék... 331. old.)

Amikor a zsidóság faji tulajdonságairól írok, legelőször is meg kell állapítanom, hogy az évtizedes, *liberális felfogás teljesen hamis és egyenesen végzetes a magyar nemzet élete szempontjából.* A zsidóság faj, a zsidóság nép, amelynek van ugyan egészen speciális vallása is, melyet modern szóval úgy jellemezhetnénk, mint nemzeti vallást, *de mindezek mellett és minden vallási meggyőződés és külső jel alatt mindenekelőtt faj és nép! S ezt a fajiságát megtartja akkor is, ha vallását megváltoztatja!*

Hogy a zsidóság nép és faj, azt bizonyítja elsősorban az *Ószövetség,* mely amellett, hogy a kereszténység szentkönyve, s mint ilyen hitforrás minden hívő ember előtt, *azonkívül egyedüli történelmi dokumentuma a zsidóság kialakulásának és fejlődésének.*

Mikor az Isten kiválasztja Táré fiát, Ábra-

hámot, azt mondja neki:... „És nagy nemzetté teszlek téged.“ (Gén. 12., 2.) Megígéri Ábrahámnak, hogy meg fogja sokasítani ivadékát, mint a föld porát, speciális szövetséget köt Ábrahámmal, melynek a jele a körülmetélés. De ez a körülmetélés nem olyan jel, mely a népi jellegre kihatással volna oly értelemben, hogy aki nincs körülmetélve, *az már nem tartoznék a zsidó nép közösségébe!* Ez kiviláglik rögtön a circumcisio törvényének adásakor, amikor is így szól az Isten: „Az a férfiszemély, kinek fitymája húsát körül nem metélik, az a lélek irtassák ki *népéből* ...“ S a 40 esztendős pusztai vándorlás alatt a zsidók nem metélték körül magukat s ennek ellenére zsidók maradtak, választott nép voltak, csak a zsidó népnek adott vallási törvényeket nem tartották meg, mint olyan sokszor a történelem folyamán. (V. ö. Gén. 17., 14. és Jós. j., j—8.) Az Ábrahámnak adott ígéretet az Isten többször megismétli neki és megújítja Izsáknak, Jákobnak is. (Gén. 18., 18—19.; 22., 16—18.; 26., 3—y; 28., 13—16.) Mindegyik ígéret főmotívuma: *nagy néppé, nagy nemzetté teszi Isten Abrahám családját!* És ez az tgéret nem puszta formaság! Hiszen Istennek a kiválasztással nagy tervei vannak, azt akarja, hogy a bálványimádó, istentelen világban ez a nép képviselje az igaz Istennek a hitét és ez a nép készítse elő az embereket a Megváltó eljövetelére, sőt ebből a népből, pontosabban még ennek a népnek egyik törzséből (Juda) és ennek a törzsnek egyik családjából (Dávid) kell majd születnie a Megváltónak is. (Gén. 49., 8—12.; Num. 24., 15—19.)

Azért van olyan nagy jelentőségük az ószövetségben a *genealógiáknak.* Ezért tölt meg egész hosszú fejezeteket a családi leszármazás bizonyítása. Mert a választott népnek csak az lehet tagja, Isten Ígéreteinek és különös oltalmának csak az lehet örököse, aki Ábrahámtól, illetve Jákob 12 fiától származik, mely 12 fiú lett a feje a 12 zsidó

törzsnek! Ez mind a legpontosabb fajelmélet és fajvédelem!

Az Isten Egyiptom földjét választotta ki arra, hogy ott a csekélyszámú ábrahámi család néppé fejlődjék ki. S mikor négy évszázad elmúltával, Kr. e. 1100—1447-ben III. Tutmosis fáraó a zsidókat kemény kényszermunkára fogta, nem azért tette ezt, mert külön vallásuk volt, mert vallásfelekezet voltak, *hanem, mert idegen elem voltak Egyiptom testében* és félő volt, hogy hozzászegődhetnek Egyiptom külső ellenségeihez. Az újszülött figyermekeket is nem a vallásuk miatt kellett a Nílusba vetni, hanem mert a zsidó néphez, a zsidó fajhoz tartoztak. S mikor az Isten elhatározza, hogy a zsidókat kiszabadítja az egyiptomi nyomorúságból, így szól Mózeshez: „Láttam *népemnek* nyomorúságát Egyiptomban.“ (Ex. 3., 7.) És a kivonuláskor közli a Szentírás pontosan az egyes *zsidó törzseknek* a létszámát. (Num. 1—2. cc. 26. c.) *s nem a zsidó „felekezet“ híveinek a számát!*

Ott állnak a zsidók Kánaán bejáratánál, készülnek arra, hogy elfoglalják az Isten által nekik ígért földet s most azt a parancsot kapják Jahvétól, *hogy az ottlakó népekkel nem szabad keveredniük, nem szabad összeházasodniok, nem szabad semmiféle közösséget vállalniok velük,* sőt a legtöbb őslakó népet ‘ki kell pusztítaniok, ki kell irtaniok a föld színéről! (Ex. 23., 31—33.; 33., 1. k., 34., II—16—; Num. 33., 51—56; Dt. 7., 1 —10; 20, 16—18. stb.) *Ennek az Isteni parancsnak, mely oly sokszor fordul elő Mózes* 3 *könyvében, kettős célja van.* Az egyik kétségkívül az, hogy kiirtsa Kánaán földjéről a bálványimádásba és a legborzalmasabb erkölcstelenségbe süllyedt, korrupt népeket, nehogy a zsidók velük keveredve és érintkezve, eltérjenek a helyes útról. A második célja az volt, *hogy megóvja a zsidó népet a fajkeveredéstől, mely ilyen kis népre végzetes lehetett volna.* Menthetetlenül eltűnt volna,

beolvadt volna a környező népekbe. Azért volt szigorúan tilos az idegennel kötött házasság. Még olyan népből származóval sem volt szabad a zsidóknak házasságra lépniök, aki rokonfajú volt! Mindebből nyilvánvaló, hogy a *zsidóság faj és nép volt, hogy ezt a népieségét és fajiságát a legszigorúbb törvényekkel védte!*

Mózes a Sinai hegynél megkapta azokat a vallási és erkölcsi törvényeket, melyeket az Isten szövetséges népének követnie kellett, de a történelem tanúsága szerint a *zsidó nép ezeket a törvényeket számtalanszor megszegte!* A próféták folyton küzdenek a bálványimádásba merült zsidó királyok és a nép ellen ..., tehát megmaradtak fajilag zsidónak, megmaradtak népnek akkor is, amikor a kiválasztottságból eredő kötelességeiket, amikor a vallásukat otthagyták! Legjellemzőbb példa erre a Szamaritánusok. Kr. e. 722-ben II. Sargon asszír király elfoglalta Samariát és a zsidók egyrészét fogságba hurcolta. A foglyok helyébe babiloni, szír és arab telepeseket hozott, kik összekeveredtek az ottmaradt zsidókkal és így *keletkezett egy keverékfaj,* melynek vallása a Mózesi vallás volt ugyan, *de amely népet a zsidók mindig gyűlöltek,* szóba sem állottak velük, megvetették és kizárták őket a jeruzsálemi templomból. Miért? *Mert nem voltak tiszta zsidók, mert keveredtek más népekkel!* Ilyen volt a fajvédelem a zsidóknál! (V. ö. Esr. 4—*6.* ce.)

A görög kultúra korában a *zsidóság már az* akkor ismert világ számos helyére szétszóródott, főleg a városokban képezett apró közösségeket, de faji jellegét ott is féltékenyen őrizte. E kor alkalmat adott arra is, hogy a zsidó vallást a pogány népek is megismerjék és azok közül egy elenyésző csekély szám a körülmetélés felvétele által bekebeleztessék a zsidó vallásba! *E megtértek voltak a prozeliták.* Ezek teljes jogú tagjai lettek a mózesi vallásnak, *de nem a zsidó népnek.* Soha nem tartották őket és nem is nevezték őket zsidóknak!

Nevük volt a görögöknél prosélütoi, paroikoi, a zsidóknál גֵּרִים és גֵּרֵי הַצֶּדֶק Voltak olyan megtértek is, kik csak a bálványimádástól tartózkodtak, a Noé-féle parancsokat és a szombatot megtartották, ezek voltak a גֵּרֵי הַשַּׁעַר ,a proselyti portae, kik a circumcisiót sem vették föl, de a zsidók közt szabadon tartózkodhattak s nem tekintették őket ellenségnek! De a zsidóságba nem olvadtak be. Kétségtelen, hogy minden szigorú törvény ellenére is kisarányú keveredés volt a zsidóknál is, de ez nem lehetett olyan jelentős, hegy az *eredeti faji jelleget megszüntette,* vagy akár meggyöngítette volna!

Ennek bizonyítéka az Újszövetség! Krisztus Urunk korában a zsidóság teljesen zárt faji és népi egységet képez, mely szembenáll a „görögökkel“, azaz mindazokkal a népekkel, melyek pogányok és nem zsidók. Ez a szembenállás *tragikus és szomorú eseményekben nyilvánul meg az apostolok térítőmunkája közben is.* Szent Péternek s főleg Szent Pálnak minden erővel küzdenie kellett a zsidók ama ferde felfogása ellen, mely a pogányákat, *a nemzsidókat ki akarta rekeszteni az Isten országából* s nem akarta a többi népet befogadni a messiási üdvösségbe! *S ez a harc nem vallási harc volt, mert hisz a kereszténységben minden nép ugyanazt a hitet vallotta,* ugyanazokat a kegyelmi eszközöket használta, ugyanaz volt az Üdvözítő. Tehát a kereszténnyé lett zsidóknak csak örülniük kellett volna vallási szempontból, hogy más népek is befogadják a Messiást, de nem így történt. Korintusban és Jeruzsálemben, Antióhiában és Galátiában, Kisázsiában és Achajában mindenütt fölléptek az úgynevezett *„judaisták“, akik nem átallották az apostolok ellen is harcolni, rágalmazni, hazudni, lázítani csak azért, mert az apostolok a pogány, nemzsidó népeket is befogadták az Evangélium világosságába!* (L. erre vonatkozólag: Act. ro—ír. cc. 15.

c. Ad Rom., ad. Gal., ad Cor. I. és II. ad Col. stb.) S Szent Pálnak állandóan vissza kell térnie a kereszténység alapvető tanítására, hogy az *Újszövetségben már nincs választott nép.* Nincs *olyan nép,* mely egyedül birtokolhatná az igaz vallást és mindazt az ígéretet, melyet Isten Ábrahámnak tett, hanem különbség nélkül *minden ember, minden nép* számára nyitva van a kapu a keresztségre való belépésre! Nincs különbség zsidó és nem zsidó között és mint az Úr Jézus annyiszor hangsúlyozta, *nem a testi származás és nem Ábrahám népéhez való tartozás ad jogcímet a Messiás országához való tartozásra,* hanem a lelki újjászületés, az Isten küldöttjében, az Isten egyszülött Fiában, az Úr Jézus Krisztusban való hit! Ezzel tele van az egész Újszövetség, úgyhogy szükségtelen a helyekre utalnom. Csak egyet említek meg, mely minden kétséget kizárólag igazolja azt, hogy a kereszténység világbalépésekor *a zsidóság faj és nép volt:* Róm. 9., 5.: „övékéi (t. i. a zsidóké) az atyák (a zsidó nép pátriárkái) és a *test szerint* Krisztus is belőlük való, aki mindnek felett áldandó, örökkévaló Isten. Amen!“ Tehát az Úr Jézus is faj, népiség szerint, test szerint zsidó! Volt tehát egy zsidó faj, egy zsidó nép az Úr Jézus korában!

És ez a zsidó nép megmaradt, ez a zsidó faj nem tűnt el az Újszövetség könyveinek kora után sem. *Ennek bizonyítéka a Talmud és a középkornak gombamódra kinőtt rabbinikus irodalma!* S ez könnyen érthető. Jeruzsálem pusztulása után a zsidók megszűntek ugyan önálló nemzeti életet élni, de ezzel még nem szűnt meg faji jellegük. Sőt a Bar Kochba-féle lázadás leverése után Kr. u. 135-ben Hadriánus császár uralkodása alatt teljesen szétszóródtak az egész világon, anélkül azonban, *hogy vallási és népi szeparatizmusukból egy jottát is engedtek volna!* Sőt! Mivel megmaradtak az Ószövetség alapjain, mivel nem fogadták el a Messiást; még ma is várják azt, aki

meghozza Izrael népe számára a szabadulást, meghozza a zsidók teljes felszabadulását és boldogságát ... Éppen azért az ószövetségi elzárkózásban még jobban meggyökeresedtek és megkövesedtek, magukat *még mindig választott népnek tartván, lenézték, gyűlölték a keresztény, nemzsidó, pogány népeket, s éppen ezért megmaradtak mindenütt idegennek, zsidónak, különálló népnek, népi elemnek!* Erről nem kell bővebben beszélnem itt, mert majd meglátjuk ennek az elzárkózásnak megdöbbentő hatásait és megnyilvánulásait akkor, mikor a zsidóság faji tulajdonságairól lesz szó.

Egy nép nem alakulhat át vallássá! A zsidó nép évezredeken keresztül faj és nép volt, tehát nem lehet „felekezet", még akkor sem, ha a liberalizmus annak deklarálta és a Kúria ismeretes döntése is annak vette. *Mert — teljes tisztelet a bíróságnak — de ehhez a bíróság nem érthet!* Ez tudományos kérdés, melyet a fent felsorolt érvek eldöntenek. Hangsúlyozom, hogy ez a tudományos álláspont egyszersmind a kereszténység hivatalos álláspontja is, mert hisz az Egyház nem taníthat mást, mint amit a Szentírásban az Isten számára mond! Kétségkívül voltak zsidók, akik teljesen levetették a régi hitüket, és megtértek a kereszténységre, sőt az első évtizedekben nagy számmal voltak ilyenek. Ezek csakhamar összekeveredtek a többi keresztényekkel és a zsidóság, mim faj és vallás számára teljesen elvesztek. De annál nagyobb lett az elkülönülés azoknál a zsidóknál, kik[1] az első keresztény *évszázad vége jelé , teljesen elfordultak Krisztus életet adó világosságától.* Ha már a megtért zsidók közül is olyan számosán akadtak, kik a pogányokat ki akarták zárni az üdvösségből, milyenek lehettek azok, akik lassanként egészen belemerültek a gyűlöletnek és évezredes elkülönülésnek gettói szellemébe? Az I. sz. végén a zsidóság, mint olyan, *a zsidó*ság, *mint nép, teljesen elfordult Krisztustól* — ezt mutatja

szent János evangéliuma, mely az Úr Jézus ellenségeit minden megkülönböztetés nélkül egyszerűen zsidóknak nevezi — s a megmaradt zsidóság csak még élesebben őrizte faji jellegét, népi vonásait.

Csak egy meggondolás szólhatna okfejtésünk ellen. £s ez az, hogy esetleg a zsidóság is olyan nagyszámú hívőt szerzett volna magának, hogy a beolvadt, azelőtt pogány, idegen elemek megváltoztatták volna a zsidóság faji arculatát. És ép ez a pont az, *melyet az újabbkori zsidó tudósok a hitleri fajelmélettel szemben ki akarnak használni.* A világhírű philadelphiai egyetem zsidókérdést tanulmányozó intézetének kiadásában 1936-ban megjelent a zsidó Salomon Zeitlinnek a munkája: *The Jews: Race, Nation, or Religion?* A Study based on the Literature of the Second Jewish Commonwealth, c. munka, mely 41 oldalon keresztül, a címből is sejthetően azt igyekszik bebizonyítani, hogy a zsidóság nem faj és nem nemzet, hanem csak vallásfelekezet. Zeitlin e munkáját megjelentette előzőleg a Jewish Quarterly Review hasábjain is (26., 313—347. old.), tehát a mai zsidóságnak ez a félig-meddig hivatalos álláspontja. Zeitlin nagyon helyesen nem azt a kérdést veti fel, *hogy mi a zsidóság ma, mert a faji jelleg nem ma és nem tegnap dóit el.* Azt a problémát tárgyalja, hogy minek tartották magukat a zsidók a Bar Kochba előtti sorsdöntő három évszázadban, amikor is az, amit mi zsidóságnak, zsidó jellegnek nevezünk, végérvényesen kialakult. Mert az biztos, hogy Bar Kochba után a zsidóság nem változott. Ha tehát sikerülne Zeitlinnek bebizonyítania azt, hogy a Kr. e. II. sz. — a Kr. u. I. sz. végéig a zsidók magukat nem népnek, nem fajnak, hanem csak vallásfelekezetnek tekintették, akkor nyugodtan mondhatná azt, hogy a zsidóság ma sem faj, hanem felekezet. Bár ezt az okoskodást nem lehet tudományosan teljesen aláírni, mert hisz itt nem „hiedelemről“, hanem nagyon is húsba és vérbe vágó tényekről van szó, melyek

függetlenek attól, hogy valaki elismeri-e azokat vagy sem, mégis fogadjuk el alapul ezt a kiindulást!

ö azt mondja, hogy a zsidóság ebben a korban már teljes jogú zsidónak tekintette a prozelitákat, akik a circumdsio felvételével a zsidó vallást követték s mivel akkor már a népi jelleget egyáltalában nem nézték, hanem csak a vallási differenciát, illetve egyezőséget tartották szem előtt, ezen a zsidóságot ettől kezdve csak mint vallási közösséget szabad tekinteni. S a bizonyíték? Hát az rávall zsidó szerzőjére. A „Tosephtának legalább is egy helyen — írja Zeitlin — a prozelitákat kimondottan a zsidóikkal egy kalap alá vonják az „izrael“ gyűjtőnév alatt. Ebből azt következteti, hogy az izraelita megnevezés főkép vallási vonatkozásban értendő. De a Tosephta, bár sok tekintetben a Misnával egykorú rabbinikus mondásokat tartalmaz, sohasem érte el azt a tekintélyt, mint a Misna és a Talmud. Ez utóbbiak a zsidóságnak hivatalos szentkönyvd, a Tosephta csak magángyűjteménynek számít. És ennek a nem hivatalos, a zsidók által el nem ismert könyvnek is csak „legalábbis egy helye“ veszi egy gyűjtőnév alá a zsidókkal a prozelitákat. *Hogy ez nem bizonyíték, illetve bizonyíték a mi fenti állításaink mellett, az világos!* (V. ö. Biblica, Vol. 19. fasc. 10, pag. ioj—107.) Mert az elfogult zsidó tudós is csak egy helyet tud idézni, mely az ő véleményét alátámasztaná s ez világosan mutatja, hogy a zsidóság az említett három században is idegennek tekintette a zsidó vallást követő prozelitákat és ez a Tosephtának számtalan helyéről és főleg az egész Talmudból kitűnik.

S végül, ha még össze is házasodtak volna, össze is keveredtek volna ezek a prozeliták *a zsidókkal, még akkor is megmaradt volna a faji jelleg, a népi mivolt, mert a prozeliták száma olyan csekély volt, hogy elenyészett a nagy zsidó közösségben.*

Végül is kimondhatjuk, hogy a zsidóság faj, a zsidóság nép s ezt az Ószövetség és Újszövetség mellett s a zsidóság *hivatalos hittankönyve, a Talmud is bizonyítja.* Szándékosan nem foglalkozom itt a biológiai érvekkel, melyek ugyanezt mondják. A biológia nem az én szakmám és a továbiakban is, mikor a zsidóságnak faji tulajdonságairól akarok értekezni, nem a görbe orr, nem a letagadhatatlan testi tulajdonságok azok, melyeket érinteni akarok. Nem! Az ember testből és lélekből áll és a faji jelleg is az egész embert érinti s az emberből a kétségkívül értékesebb részt, a lelket. *Én a továbbiakban azokat a szellemi tulajdonságokat akarom megállapítani, melyek a fentismertetett zsidó fajnak, zsidó népnek az arcán nemcsak ma, hanem évezredek óta kirajzolódnak.* Egyet azonban elöljáróban meg kell jegyeznem a félreértések elkerülése végett. Mikor a zsidóság faji jellegéről beszélek, akkor nem egyes zsidóknak és nem minden egyes zsidónak tulajdonságairól szólok, mégkevésbbé a kalocsai vagy bajai zsidóság egyik vagy másik alakjáról. A faji jelleget egyik zsidó jobban, nagyobb mértékben örökli, a másik kevésbbé, az egyik nevelése, megtérése folytán dicséretesen küzd az öröklött konc ellen, a másik erre nem képes! Itt egy népnek a hibáiról, egy fajnak a bűneiről szólunk!

*

Foglaljuk hát rendszerbe azokat a lelki tulajdonságokat, melyek a zsidóságot a testi jegyek ismerete nélkül is külön fajjá minősítik!

1. Az első kidomborodó faji jelleg a *materializmus.* Nagyon hatásos volna ez elé a fejezet elé rikító színekkel megfesteni azt az újságokból mindenki által ismert tényt, hogy a valutasibolásra, aranycsempészésre szövetkezett „tisztes bankárok, feddhetetlen tőzsdések és rendkívül becsületes háztulajdonosok között“, kik közül számszerint harminchatot tartóztatott le január n-én

a valutaügyészség, még mutatóban sem akadt, aki ne lett volna zsidó. Igen hangulatkeltő volna írni a két Landau testvérről, akik a Rombach-utcai zsinagógában és a kassai zsinagógában is egy nagyarányú valutacsempészési üzletről tárgyaltait több alkalommal ... De nem teszem. Én a materialista zsidó lelkületnek alapjait akarom megvilágítani.

A zsidóság mindig „populus carnalis" volt, földhöz ragadt és a földi életnek élő érzéki, testi nép, melyet az isteni Gondviselésnek kellett las- . san-lassan felvezetni a kinyilatkoztatás ormaira. És az Isten, mint jó pedagógus, nem léphetett rögtön nagy követelményekkel az elé a nép elé, mely nem is értette volna meg őt. A kinyilatkoztatásban fejlődés volt, lépésről-lépésre vezette az Isten az ő választott népét előre, lassan, évszázados fejlődés után tudta felemelni tekintetüket az égre, a túlvilágra és a túlvilági, természetfölötti értékekre. Ebből a szempontból az Ószövetség is tökéletlen, *mert nem tartalmazza a revelációnak teljességét, nem is tartalmazhatja, mert a teljes valóságot és világosságot csak az Újszövetségben kaptuk Krisztustól!* A zsidóság még a királyok *korában sem igen gondolt a túlvilágra,* a túlvilág egy öröm nélküli Seol, a jónak és rossznak problémáját a zsidó itt e földön tudta csak megoldani! A Jónak jutalma és a Rossznak a büntetése majdnem kizárólag e világi javakban, illetve csapásokban nyilvánul meg a Deut. 28. fejezetében, a Ps. 127 és 128-ban. A jónak, jámbornak jutalma földi gazdagság, jó hírnév, hosszú élet, nagy család: Ps. 37, 112, 91, 16 és ellenkezőleg, kegyetlen, erőszakos halál, szenvedés a gonosznak a büntetése: Ps. 37, 49, 73, 92. Az e világiságban gyökerezik a zsidóságnak az az egyoldalú felfogása, mely még Jób könyvében is kifejezésre jut, hogy minden szenvedés büntetés és ezzel szemben a földi javak bősége az Isten kegyelmének, szeretetének egyetlen biztosítéka és jele.

Ugyanez van meg a Ps. 38 és 88-ban is. A zsidóság, mely tekintetét lefelé fordította a földre, nem tudta megoldani máskép a szenvedés problémáját, mint azzal, hogy az Isten büntetése a bűnökért! S Istennek áldását nem tudta máskép elképzelni, mint a földnek örömeiben, javaiban! S ez bizonyos szempontból igaz is, de még nem elég! *íme, ez a zsidó materializmus alapja!*

Az isteni Gondviselés a kinyilatkoztatás további folyamán, főleg a Bölcseség könyvében megtanította a zsidókat arra, hogy a szenvedés problémáját és az élet értelmét necsak itt e földi életben keressék, de a zsidó lélek nem vette be ezt a tanítást!

Voltak minden időben a zsidóságban kiváló nagy lelkek, akik az Isten hívásait, indításait egész szívvel követték és nagy szentek lettek, *de a nép tömege idegen volt és idegen is maradt a lelki értékekkel szemben.* Kiviláglik ez az Úr Jézussal, a Messiással szembeni magatartásukból. Annyira anyagiasak voltak, annyira a földhöz tapadtak, hogy a Szentírás évezredes tanítása ellenére is, a próféták korholó, buzdító, tanító prédikációi ellenére is a megváltást materiális javakban keresték és várták!

Az ő számukra a Messiás nem lehetett más, mint dicsőséges király, ki győzelmes harcaival az egész világot a zsidók lábai alá veti, aki a zsidóknak tejjel-mézzel folyó országot alapít, aki visszaállítja a dávidi dinasztiát. *A Messiás az ő álmaikban csak úgy szerepelt, mint földi javak osztogatása,* földi boldogság hozója; hogy a Messiásnak szenvednie kell, hogy nem földi királyságot, hanem a lelkek uralmát alapítja meg, hogy nem földi, hanem örökkévaló életet biztosít, hogy nem a testet, hanem a lelkeket váltja meg a sátán rabszolgaságából, hogy nemcsak a zsidóknak, hanem minden népnek, minden jóakaratú embernek megnyílik a béke, az igazság és szentség aranykapuja, az az ő szemükben botrány volt! Ez a

vélemény tükröződik vissza már a Kr. előtti apokrif könyvekben. Az aetiops Henoch könyve szerint (Kr. e. 150 előtt íródott) még az egész emberiség megváltója és lelki javak osztogatója a Messiás, de már a sybbillai próféciákban a Messiás harcoknak az embere, a földnek a királya, a zsidók felmagasztalója (keletkezett Kr. e. 100 körül) s Salamon zsoltárai szerint már nem más, mint a zsidó világuralom végnélküliségének megteremtője, a földi paradicsom, mégpedig csakis a zsidók számára megnyíló földi paradicsom megalapítója. (Kel. Kr. e. 100 körül!) *Ugyanígy írnak a többi apokrif iratok is! Ez a hellenista neoplatonikus zsidó bölcselőnek, Philonak is az álma* (De premiis et poenis íj—16 cc.), ez a tévhit tombol a Krisztus után keletkező targumokban is, így Onkelos és Jonathan targumában (az első a Kr. u. II. sz.-ból, a második az V. sz.-ból). És ugyanezt az eszmét látjuk az Evangéliumban a zsidó népnél. Vannak szent, tisztult lelkek, akik mint elsősorban Szűz Mária és Keresztelő Szent János és a többiek a lelkek Üdvözítőjét várják, de a nagy többség csak akkor megy Jézus után, ha csodákat tesz, ha halottakat támaszt és testi szenvedéseket enyhít, ha kenyeret ad az éhezőknek, de amikor a lelki kenyérről, a lélek tisztaságáról van szó, akkor otthagyják a Mestert, akkor keresztre feszítik! És ez a hamis beállítás még az apostolok lelkét is megfertőzte, még a föltámadás után is azt várják az Úr Jézustól, hogy most fogja megalapítani földi birodalmát (Act. 1, 7) s az Úr Jézusnak mennyi türelemre volt szüksége, mennyi kegyelemmel kellett az apostolait elhalmoznia, míg a messiási lelki ország vértanúivá tette őket. S ha így volt ez az apostoloknál, mi lehetet a népnek a lelkében?!

Ez a materialista felfogás csak még durvább lett akkor, mikor a zsidó nép elvetvén a Megváltót, nem áldott, nem választott, hanem ákozott nép lett. Amikor még jobban megmerevedve régi

évezredes hibáiba, belekövesedett a Talmudban megnyilvánuló rettenetes szellembe, melyről a Talmud legnagyobb hazai ismerője, Huber Lipót így ír: *„A Talmud megmételyezte az ószövetségi erkölcstant és jogtant, amennyiben más-más követendő elvei vannak a zsidóval és nemzsidóval szemben .. . De nemcsak etikája és jogtana, hanem egész szelleme és világfelfogása is homlokegyenest ellenkezik az evangéliummal, a kereszténységgel,* amelynek valláserkölcsi és társadalmi alapelveivel a Talmudot sohasem lehet összhangba hozni... Minthogy a Talmud, a zsidó és nemzsidó közötti legélesebb ellentétet, Izrael örökérvényűnek képzelt prerogativáját, szűkkeblű, exclusiv partikularizmusát hirdeti.

A Talmudnak hittana pedig valóságos torzképe az ószövetségi kinyilatkoztatásnak. Egészen sajátságos módon elhomályosította a Talmud az Istenről, az angyalokról, a rossz szellemekről, a lélekről, a bűnről, a túlvilági életről és más hasonló dolgokról szóló tanokat. (Ezek helyett hirdeti a fetlétlen materializmust, a földi dolgok mindenekfölé helyezését stb.) A Talmud rontotta meg mégjobban a zsidó lelket, — írja tovább Huber Lápót — a Talmud annyira belopta magát Izrael leikébe, hogy tanulmányozását sokkal fontosabbnak és érdemszerzóbbnek tartja, mint a Biblia tanulmányozását. Ebben leli magyarázatát, hogy a keresztény elvek, keresztény szellem még általánosságban sem tudott érvényesülni az orthodox zsidóságban. Immár 19 évszázada elzárkózik a keresztény szellem átalakító, művelő ereje elől s nagy egészében más lelkülettel és ennek megfelelőig más erkölcsökkel, tulajdonságokkal és karakterrel él a keresztény társadalmakban. Társadalmi vonatkozásaiban nemcsak nem iparkodott magát beleélni a keresztény világnézetbe, hanem a különböző országokban nyert emancipációja óta annak épp az ellenkezőjére törekszik, arra, ami a Talmudnak in ultima analysi

célja és eszménye: A talmudizmus valláserkölcsi és Izrael korlátlan világuralma a többi népek felett!“ (Zsidóság és kereszténység. I. y9j — 596. o.)

Igen! Nagyon helyesen írja az illusztris szerző, hogy a zsidóságnak ez az egyetlen törekvése. Lehet, hogy az egyes zsidók nem is ismerik a Talmudot, lehet, hogy nem is tudnak már zsidóul beszélni, de a zsidóságnak ez az évezredes szelleme él bennük, a talmudi etika érvényesül életükben, a materializmus pregnáns kifejezője, kitevője a zsidóság lelkének! Ne menjünk végig a történelem folyamán, hogy elrettentő példákat keressünk, — mert találnánk untig eleget rá! — csak gondoljunk a rombolás ijesztő, pokoli szellemeire: Marxra és Lasallera, Trockijra, Zinovjevre, Buchaninra, Kun Bélára, Szamuellire, Jászi Oszkárra és a többi rettenetes névre és gondoljunk az arany megszállottjaira, a City és a többi banknegyed pénzfejedelmeire, a szabadkőműves páholyok titkos nagymestereire, az ipar mágnásaira és a kereskedelem Shylockjaira . .. s akkor talán majd megértjük, mit jelent az, amikor azt mondom, hogy a zsidóság elsőszámú faji tulajdonsága a materializmus volt és ma is az!

A második kiütköző vonása a zsidó pszihének a *partikularizmus.*

Értem ez alatt a zsidó szükkeblűséget, mely a szeretetből, a jogból, az emberi bánásmódból, sőt ha lehetne, még az életből is kizárja a nemzsidót, mely a messiási javakat is csak a zsidók számára akarja adományozni, mely extralényként kezeli a zsidóságot, melynek a nemzsidókkal szemben mindent meg szabad tennie, szabad csalnia, lopnia anélkül, hogy lelküsmeretét ezzel megterhelné, anélkül, hogy Istennel hite szerint ellenkezésbe kerülne!

Ennek a partikularizmusnak megvannak a maga mély psychológiai alapjai. A régi ember számára és főleg a keleti népek számára a nem fajtestvér, a nem népközösségbe tartozó, az

idegen körülbelül egyenlő az ellenséggel! „Dem antikén Menschen ist ein Fremder prinzipiell immer ein Feind“ mondja nagyon helyesen Fíarris Birkeland. (Die Feinde des Individuums in dér israelitischen Psalmenlitteratur. 64. old.) És rámutat arra, hogy igen sok nyelvben az idegen és az ellenség fogalmát ugyanazzal a szógyökkel fejezik ki. Így van ez pl. a latinban is a hostis szóval, mely ellenséget és vendéget egyformán jelenthet, így van a gót „gasts“ szóval és *így van ez zsidóban is, hol a vendég, idegen, jövevény fogalmát ugyanazzal a tővel fejezik, mint az ellenséget.* „Ein Fremder kann prinzipiell kein ordentlicher Mensch sein... Wer ausserhalb dér Gemeinschaft steht, kann keine Moral habén.“ (I. m. 64. old.) *Ez az ősi alapelve a sémi népeknek, tehát a zsidónak is.*

Az Isten a vérbosszú és gyűlölet ősi népének adott parancsot, mely őt szeretetre, kíméletre kötelezte az idegennel szemben is, mely nem engedte, hogy az idegent úgy traktálják, mint egykorú sémi rokonaik. De a parancs nem volt a keresztény tökéletesség parancsa, nem volt az új parancsnak ószövetségi mása! „Szeresd felebarátodat“, hangzott föl Isten törvénye már az Ószövetségben is, s a Gén. 45., Ex. 23., Lev. 19., Deut. 23. fejezete némi általános emberszeretetet is előír, *lényegileg azonban ez a parancs a honfitársakra, a fajtestvérekre szorítkozott.* (V. ö. Magyar Szentírásford. Újszövetség I. 30. old.) De ez a parancs nagyon nehéz volt a zsidó léleknek! *És az idők folyamán annyira elcsavarták ennek az isteni törvénynek az értelmét,* hogy a farizeusok, a zsidó nép hivatalos vezetői és Mózes törvényének megfellebbezhetetlen őrei azt tanították, *hogy az ellenséget, az idegent egyenesen gyűlölni kell Isten parancsa szerint!* Azért mondja az Úr Jézus: „Hallottátok, hogy mondatott: szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. Én pedig mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket...“ Mt.

5., 43—44· *Ez egészen új és kemény parancs volt a zsidók számára.* Azoknak a zsidóknak, kik akkor már egyesegyedül csak a zsidót tartották embernek, kik egy minden idegent, minden népet leigázó új Jeruzsálemről és Izraelnek győzedelmes királyáról álmodtak *és ezt a parancsot nemcsak hogy nem vették be, hanem a legborzalmasabb módon meghamisították mindazt,* ami az Ószövetségben isteni parancs volt! Lássunk egy pár példát a Talmudból, mely a zsidóságnak ma is hivatalos szentkönyve!

A *Talmud* szerint: „Minden izraelitának van része a jövendő életben. Az izraelita még akkor sem kárhozik el, ha bálványimádást űzött földi életében (pedig ennél nagyobb bűn nincs, főleg a zsidók szemében), csak akkor menthetetlen a gehennában, ha fitymáját felhúzta, hogy körülmetéltségét eltüntesse. (Huber L. könyvéből idézve I. 326. old. Ezentúl ahol csak a Talmudot citáljuk, mindenütt az illusztris szerző fordítása szerint tesszük!) A zsidó már csak azért sem kárhozhatik el a Talmud szerint, mert az *Isten a zsidónak csak a bűneit felejti el, de nem a jó tetteit.* (Pesichta rabba 146, a.) Hiszen az *„Izraeliták kedvesebbek az Isten előtt, mint az ég szolgálattévő angyalai*“ (Chullin 91. b.). Nem lehet csodálni ilyen előzmények után azt, hogy a *Talmud szerint a nemzsidóknak kötelességük, mint felsőbbrendű fajt, a zsidóságot szolgálniok, sőt „ha nem szolgálnak a körülmetéletlenek a zsidóknak, méltók lesznek a pusztulásra és halálra*“. (Régi Nicchahon 243. old.) *A zsidót szolgálni annyi, mint magának az Istennek szolgálni, a zsidó ellen fellázadni, a zsidót bántani pedig annyi, mint az Istent arculütni!* (Sanhedrin 58. b. V. ö. Bechaj ben Aser: Perus al ha-Thora 81, b.) A nemzsidó az tisztátalan dolog, nemcsak hogy nem egyenrangú a zsidóval, hanem annyira alacsonyabbrangú, hogy *nem is jön emberszámba, sőt egy fokon áll a baromma!* (Huber i. m. I.

333. old.) *A gój nem ember,* mondja a Kéri tut *6* b., *a nemzsidó az kutya* (Megilla 7 b.), *házassága a barmok együttélése* (Kiddusin 68 a. és Jebamoth 98 a.) A rabbinista talmudmagyarázók szerint ennek az oka abban rejlik, hogy a *nemzsidók lelkét a gonosz lélek adta.* (Huber i. m. 336. old.) Ha valamelyik zsidó paráználkodik *felebarátjának (azaz* fajtestvérének) feleségével, az méltó a halálra, *de ha nemzsidó asszonnyal paráználkodik, az nem bűn, azt nem kell büntetni!* (Sanhedrin 52, b.)

„A zsidó anyától született egykori lipcsei egyetemi tanár (protestáns) és élte végéig szinte fanatikus zsidóbarát, *Delitzsch Ferenc* pedig, akit a zsidók nemcsak elfogulatlannak ismertek el, hanem nagyra is becsültek, a középkori rabbinizmus vallási törvényeinek a kereszténykre vonatkozó elveiről, rendelkezéseiről és szabályairól kénytelen ezeket megállapítani: *A zsidó irodalom sok olyant tartalmaz, ami miatt a jelenkor zsidóságának szégyenkeznie kell:* féktelen nemzeti önérzetnek visszataszító konzekvencia-levonásaiban merül el és *tűrhetetlen nemzeti gőgjének premisszáiból erkölcstelen jogi tételeket állít fel, amelyek a jogegyenlőséggel... és a modern szociális morálnak emberiességi elvével, melyet a kereszténység termelt ki és emelt uralomra, egyszerűen összeférhetetlenek!“* (Huber, i. m. I. 341—342.)

De ne menjünk tovább az idézetek halmozásában. Még csak azt az egyet lássuk, miként nyilvánul meg ez a partikularizmus a zsidók társadalmi és gazdasági életében? Hogyan? Úgy, hogy a Talmud és a Karó József által 1363-ban készült Sulhán Áruch, a Talmudból készült hivatalos törvénykódex és szertartáskönyv, melyről a Magyar Zsidó Lexikonban (Budapest, 1929) Újvári Péter, a szerkesztő, azt írja:

„A Sulhán Áruch hatása és népszerűsége olyan nagy, hogy alig is van még egy munka a rabbinikus irodalomban, amely hozzámérhető ... az egész

talmudikus törvényrendszert egy munkába tömörítette ... A zsidóság a legmegbízhatóbb útmutatót látta meg benne, a hitélet legfőbb őrét és szabályozóját... Ma már csaknem az egész világ zsidósága a Sulhán Áruchot ismeri el a hitélet alapjául... és ma, különösen Magyarországon, még a leghaladóbb hitközségek is hitéletüknek a Sulhán Áruch szellemében való restaurálására törekednek·!“ (Idézve Huber i. m. 6iy. old.) Eszerint nemzsidóval szemben nem kötelező a kártérítés, a nemzsidónak nem kell visszaadni a talált holmit, a nemzsidóval szemben meg van engedve a csalás, lopás, sikkasztás, uzsora stb.! Hát ez a hitélet reformja a zsidóknál? Hát nem eleget loptak össze az egész világon, hogy most még ebben a szellemben tovább akarnak „reformálni?“ Ez annyira megy, hogy pl. a Sulhán Áruch szerint, ha egy nemzsidó bepereli azt a zsidót, aki őt megcsalta, nem szabad zsidónak tanúskodnia az igazság mellett és ha mégis megtenné, a nagy átok alatt kell lennie s ha ez alól a nagy átok alól kiszabadul, akkor a kis átok alatt kell lennie mindaddig, amíg a zsidónak meg nem adja azt a pénzösszeget, melyet az igazság szerint meg kellett fizetnie a nemzsidónak. (Joré deá 343,43 és Chósen ha-mispat 26,1.) A Talmud szerint a „Nemzsidók vagyona olyan, mint a gazdátlan puszta és bárki, aki azt elfoglalja, jogszerűen bírja“. (Baba bathra 34 b.) Az Isten a nemzsidók vagyonát Izraelnek engedte át: Baba kammá 37 b-38 a. Zsidó bíró köteles, ha kell, fur fang és csalás révén is, a zsidó javára dönteni egy nemzsidó elleni perben: Chósen ha-mispat 26,1! (Lásd erre vonatkozólag bővebben Huber: i. m. I. 363—375. old.)

Nem mondom, hogy minden zsidó ezeket az elveket vallja, vagy gyakorolja és az is lehetséges, hogy az, aki gyakorolja, nem is gondol a Sulhán Áruchra, de tény az, hogy ez a szellem megfertőzte a zsidóság lelkét s a zsidó faj egyik leg-

jellegzetesebb tulajdonságává vált. *Lehet-e ilyen partikularizmui mellett beolvadásról, asszimilációról beszélnii* (L. még Huber i. m. I. 387. k. old.)

Azt is megengedem, sőt állítom is, hogy nagyon sok zsidó, főleg a művelt, nyugati zsidó, semmit sem ad a Talmud és Sulhán Áruch vad elveire. De az évezredes elkülönülés, az évezredes faji gőgnek és összetartásnak a szelleme benne él a zsidóságban. Vannak kivételek, mint ahogy az Úr Jézus korában is voltak apostolok és voltak Keresztelő Szent Jánosok, Simeonok és Annák, Szent Péterek és Pálok, annak ellenére, hogy a nép maga megtagadta az Üdvözítőt és az élet Szerzőjét keresztrefeszítette (Act. 3,15.), úgy most is vannak zsidók, kik emancipálták magukat az átöröklés c lefelé húzó koloncai alól. *De én itt nem egyesekről, hanem a fajról, a népről írok s a faji szellem és tulajdonság ellen hirdetek harcot!*

A harmadik jellegzetes tulajdonsága a zsidó pszichének az *érzékiség,* sok szempontból mondhatnám: az *erkölcstelenség!*

A sémi népek általában igen érzéki természetűek s ez alól nem kivétel a zsidó nép sem. Éppen a keleti népeknél található meg a vallásnak az a legtorzabb formája, mely a római birodalomban igen elterjedt misztérium-vallásokban is megvolt, hogy t. i. *a parázna cselekedeteket kultikus aktusként űzték,* hogy a templomokban ezerszámra voltak hierodulák és hierodulik, kik az „istenség“ imádására és tiszteletére magukat prostituálták! *Tiberius* császár pl. *leromboltatta* Rómában *Izisznek a templomát* és a Tiberisbe szórta porát, *mert a templom nem volt egyéb, mint nyilvános bordélyház.* Ez megvolt *Babylon*ban az /rtar-kultúszban, *Föníciában Astarte* és *Boái* templomaiban, megvolt *Asszyriában* is, általában az összes keleti népeknél.

Ebből a környezetből és ezekkel a rossz hajlamokkal terhelt sémi népek közül választotta ki

Isten a zsidó népet. Azt a zsidó népet, mely természeténél fogva szintén hajlott a túlzott nemiség, a parázna tettek és érzéki gyönyörök felé. És ebben a világban az Isten nem léphetett mindjárt a legfelsőbb követelményekkel a választott nép elé! Hisz *nem is tudták volna felfogni a tisztaságnak, ártatlanságnak újszövetségi parancsait.* A testi, érzéki néptől az Isten nem követelt többet, mint amennyit el bírt viselni, tekintetbe véve a környező népeknek óriási befolyását és állandó rossz példáját, mely a maroknyi zsidó népre nem kis hatással volt. Azért, mikor a Sinai hegyről fölhangzik a Tízparancsolat hatodik törvénye, akkor az úgy szól: *Ne kövess el házasságtörést!* és a *IX. parancs is csak más feleségének a megkívánását tiltja, mint belső bűnt.* Az Isten a zsidó néptől egyelőre többet nem követelt, így, lassanként akarta rávezetni őket a tisztaság magaslataira. Éppen ezért meg volt engedve az Ószövetségben *a többnejúség is.* Még a nagy pátriárkák is tartottak nem is egy mellékfeleséget, Dávidnak is sok felesége volt, anélkül, hogy ezzel Isten törvényével szembekerült volna, hogy ezzel Isten ellen vétett volna! S a zsidó nép, mint olyan, ezt a könnyű törvényt sem tartotta meg. Ha végiglapozzuk a Szentírás lapjait, akkor Lot leányainak vétkétől kezdve egészen a babyloni fogságig a legborzalmasabb nemi eltévelyedéseket találjuk a zsidóságnál, a próféták sosem szűnnek meg a nép erkölcstelensége és bálványimádása ellen küzdeni! Volt idő, amikor Baal papjai 400-nál többen voltak, s *Baal kultusza* — mint a legtöbb pogány kultusz — *össze volt kötve a prostitúcióval,* mert Baal felesége volt Ashera, a szerelemnek és termékenységnek az istennője (v. ö. Deut. 23, 18; Jer. 3, 6; 2 Reg. 23, 4—7. stb.) s ugyanakkor Illés egyedül képviselte az igaz Isten hitét és parancsait: Ácháb alatt 875 — 55. Kr. e. Ugyanez megtörtént sokszor, a zsidó történelem sok más korszakában is. Mózes a zsidók keménynyakúsága

miatt, még a válást is megengedte bizonyos esetben.

A babyloni fogság után az erkölcsök javultak ugyan a zsidóknál, *de odáig már nem jutottak el,* hogy a házasságtörésen kívül *nagy dolognak tartsák az egyéb paráznaságot is,* s még a házasságtörésben is csak az volt bűnös, csak azt kellett megkövezni, aki asszonnyal állott össze, de ha egy férj leánnyal követte el a bűnt, akkor egyszerű vétekáldozattal megszabadulhatott. Az Újszövetségben *az Úr Jézus* a hegyi beszédben az egészen tiszta szívet követelte, *nem ismer különbséget paráznaság és paráznaság között* s ugyanígy az apostolok sem! De ez a „kemény parancs" nem hatolt be a zsidóság felfogásába. Ők elvetvén a Messiást és annak a tanítását, nemcsak hogy megmaradtak az ószövetségi nívón, hanem lassanként még annál is lejjebb csúsztak. És itt meg kell említenem egy lényeges dolgot. Mikor erkölcsről, illetve erkölcstelenségről beszélek, akkor nagyon jól tudom és fel is hozhatnák ellenem, hogy a keresztények között is voltak és vannak is parázna személyek nem kis számmal mindkét nemben. Igaz! De a lényeges különbség az, hogy a keresztény, ha elkövet testi bűnt, tudja és tudnia is kell, hogy Isten ellen vétett, hogy vallása parancsait megszegte, míg a zsidó a házasságtörésen kívül sok-sok szemérmetlenséget tehet meg anélkül, hogy abban neki vallási, hitbeli gátlásai volnának! És itt a hiba. *A zsidó lehet egészen rendes zsidó akkor is, amikor miszerintünk, a keresztény erkölcstan és etika szerint, mocsárban gázol!*

Nem akarom újból a Talmudot és egyéb rabbinista termékeket citálni, azt a Talmudot, melyről annak nagy ismerője azt állapítja meg, hogy „tiszteletreméltó hagyományok mellett... babonák, mesék, anekdoták, helyenként erkölcsileg nagyon kifogásolható részletek, frivolitások, sőt trágárságok változnak benne." (Huber i. m. I. 592. old.) Nem! Most sokkal közelebbi dol-

gokra akarok utalni. Hogy mennyire jellegzetes vonása a zsidóságnak ma is a testiség, a meztelenség, a túlfűtött erotika, azt nézzük meg először is a magyarországi zsidó sajtó háborúelőtti termékeiből (hogy a színházról, moziról stb. ne is beszéljek!).

Azért veszem a háború- és a forradalomelőtti kort, mert akkor még, a liberalizmus és zsidó szellemiség töretlen uralma idején, teljes őszinteséggel nyilakozik meg annak a zsidó fajnak az arculata, mely ma a változott viszonyok hatása alatt az Egyház köpenyegébe szeret burkolózni és adja az álszentet! Menjünk vissza abba a nem is olyan régi korba, melyről olyan könnyen megfeledkeztünk, melynek romboló, családot, erkölcsöt és egy egész országot szétzüllesztő tevékenységéről olyan szívesen hallgatnak ma a zsidóság hivatott s hivatatlan prókátorai! És már elöljáróban megjegyzem, hogy egyetlen szó, egyetlen tiltakozás sem hangzott el a zsidóság részéről a keresztény erkölcsöket megcsúfoló, pellengérre állító, a nagy tömegek előtt diszkreditáló, az állati vágyakat felmagasztaló egyhangú zsidó sajtókórus és pornográf irodalom ellen! Akkor még *Mezei Ernő* zsidó képviselő azt kiáltotta 1884-ben a magyar képviselőházban: *„Ha a magyaroknak nem tetszik a zsidó uralom, úgy tessék nekik kivándorolni!“,* akkor még a keresztény vallás *„egy menthetetlen beteg, tehát hullának számító ál-élő számára való vallás volt“,* s a katolikus Egyház, a zsidóság hivatalos lapja, az *Egyenlőség* szerint (1911 ápr. 30. szám) *„mindig úgy tett, mintha a leghazafiasabb és legerkölcsösebb volna, holott természeténél fogva hazafiadon és erkölcstelen volt mindig!“* Hát ne vegye a zsidóság rossznéven, ha most nem rágalmazó, hitvány hazugságokkal, hanem a legautentikusabb források alapján fogom megállapítani, hogy bár az újabb korban nagyon keresztény és erkölcsös húrokat penget a zsidóság, természeténél fogva hazátlan és erkölcstelen volt mindig!

A „Sajtóröpirat“, melynek II. száma „A Zsidó sajtó a kereszténység ellen“ címmel 19íjban jelent meg, elrettentő idézeteket közöl az akkori zsidók erkölcstelen özeiméiről. Megállapítja a 22. oldalon, hogy *„Csak a vak nem látja, hogy a zsidó sajtó a közerkölcstelenségnek legfőbb mozgatója, élesztője, legforgalmasabb piaca s lerakodóhelye; napjaink erkölcsi dekadenciájának nemcsak leglelkiismeretlenebb kizsákmány olója, de ugyanakkor legcéltudatosabb irányítója is. Pénzért gyilkol és mérgez, üzleti célokból bűnre, aljasságra tanít, ingerel naponként egész nemzedéket*.“ És hogy ez nem elfogult állítás, arra álljon itt egy pár szemelvény!

Az idézetek mind olyan akkori zsidó újságokból vannak véve, melyek ma is megjelennek.

Az *Est* védelmébe veszi a „szabadkai 21 szerelmes diákot“, akik, szerinte, csak megengedett dolgot cselekedtek, midőn „szent tizenhétévességük“ hevében csapatostól jártak a nyilvános házakba. „Egészség, orvosi szabályok, a fiatalság érthető gerjedelme mind mellékes, a fő, hogy a szent iskolai nevelés még szentebb öreg szabályai ne szenvedjenek csorbát.“ A *Nap* szintén harsog a képmutató társadalom ellen, mert mint mondja, „megértő szívek meg tudják érteni és bocsátani a fiatalságnak, hogy fiatalok mertek lenni... hiszen a fiatalság forró kitörései nem megbélyegezhetek.“ A *Pesti Napló* a nők számára is követeli ugyanazt az „aranyszabadságot“ erkölcsi téren, aminő a férfivilágot „megilleti“ és hasábokon keresztül teregeti ki „előkelő“ színésznők piszkos kéjkalandjait ... A *Pesti Hírlap* heteken át írt „Villány kisasszony“ meztelen táncáról, kéjelegve bölcselkedik arról, hogyan hullik le az utolsó lepel a hölgy „fáradt idomairól“, boldogan meséli el, hogy „mit látott Bécsben a meztelen táncosnőn“ — három hasábon át tart a leírás, mely tele van a legpiszkosabb erotikával és gonosz kéjvággyal —, utal arra, hogy a „modern táncművészetben egész

valónkkal ki kell fejezni érzéseinket, összes haj- és szőrszálainkat bele kell vonni a táncba ..Egy másik számban leírja azt, hogy Villány „kisasszony“ bécsi produkcióin „a mi Lipótvárosunk is teljes számmal képviselve van. Milyen öröm dagasztja hazafias keblemet... Itt ül három magyar delegátus is.“ Ehhez a mondathoz hozzáfűzi az egykorú bíráló: „Tehát a Lipótváros! Onnan való a hazafias író is. Csak éppen erre voltunk kíváncsiak. Csak éppen ezt akartuk leszögezni. Nehogy még tagadásba vegye valaki, hogy valóban a — zsidó erkölcstelenség és cinizmus az, mely a Pesti Hírlap és társainak e förtelmeiben orgiáit üli.“ (Zsidó sajtó a kereszténység ellen. 27. o.)

A zsidó szabadkőműves *Világ* pedig szintén kéjeleg Villány kisasszony propagandájában és kéri az „imádottat, jöjjön el mielőbb leplezetlenül és ruhátlanul Budapestre is.“ Szász Zoltán A szemérem és meztelenség címen esik neki az igazgató és élvezetes tárgynak s bebizonyítja, hogy a meztelenség ilyetén áruba bocsátása nem szemérmetlenség. „Meztelenség és minden ruházkodási reform — írja a Világban Szász Zoltán —, mely a test nemi jellegét többé vagy kevésbbé kidomborítja, csak azzal a másodlagos, felszínes, gyökértelen szeméremmel áll harcban, mely egyáltalában nem szent kincse az emberiségnek, hanem egyszerű konvenció ... Egy meztelen táncosnő produkciója tehát szemérmet nem sért!“

Az *Újság* ötlete meg különös pedagógiai finomságra vall. Húsvéti számában külön mellékletet ad gyermekek részére s ugyanazon az íven leközli az akkor divatos házasságtörési színdarabok legtrágárabb jeleneteit, melyekben pl. egy karosszéket mindjárt ott a színpadon nászágygyá avatnak. A *Pesti Hírlap* egy másik írója azt írja: „Vagyunk annyira modernek és felvilágosultak, hogy az önmegtartóztatásnak azt a nemét és módját, meg fokát, embert akár a vallás, akár

más, állítólag nemes célok vagy társadalmi erkölcsök nevében némelyek követelnek s a legelső, legnagyobb és legszentebb törvény: a természet törvénye elleni lázadásnak tartsuk!“ De a *Pesti Hírlap* részletezni is tud: ma fiatal deákocskákat, holnap tüzesvérű 17 éves leányokat oktatgat a fékevesztett sexuálizmus fajtalan üzelmeirc. Hiszen a Pesti Hírlap szerint azon vitatkozni sem lehet, hogy a fiú meg leány — „ha eljön az ideje“ egymás karjaiba kell, hogy hulljanak ... „Ki bűnösebb, kérdi egy másik számában, a magáról megfeledkezett nő, vagy pedig a társadalom, mely a bűnt az elavult illem- és erkölcsszabályok alapján elítéli?!“ A Pesti Hírlap szerint a szabadszerelem megengedett és üdvös dolog, „igaz, hogy a minden idők tudós és nem tudós erkölcssmokkjai és törvényhozói megengedhetetlennek tartották, sőt erkölcstelennek, sőt hajdan büntetendőnek is s a nem éppen hízelgő ágyasság jelzővel illették és megbélyegezték. Dehát tempóra mutantur . . . Sok olyan dolog, amely hajdan tilosnak és bűnnek mondatott, ma már szinte erényszámba megy ..

Bocsánatot kell kérnem az olvasótól, hogy ilyen, magyarul mondva, válogatóit disznóságokkel kell traktálnom, de szükséges volt ez annak a szellemnek a megismeréséhez, melyet erkölcstelen zsidó szellemnek neveztem. De meg kell jegyeznem azt, hogy ezek a részletek nem is a legförtelmesebbek, nem is a legkiáltóbbak. Azokat nem mertem és nem is ajánlatos ma lenyomatni, mert közszemérem elleni vétség címén egész bátran el lehetne koboztatni! Akkor minden zsidó újság tele volt érzékcsiklandozó, egy-egy örömtanyai jelenet, egy-egy levetkezést, egy-egy szeretkezést usque ad ultimam partem, egy-egy struprumot és házasságtörést, fürdést és nemi aberrációt per longum et latum kiteregető leírásokkal. Folytassuk? Lássunk még több szennyet és rothadást? Bemutassuk azokat az *apróhirdetéseket,* melyből átlag napi 50—60 jelenik meg a fönt említett újságok mindegyi-

kében, melyek a leánykereskedelemnek, a féktelen sexualitásnak adnak teret súlyos pénzekért! Melyekben „pénzért kínálják az erkölcstelenséget és közvetítik az utca legszemérmetlenebb fajzatának (t. i. a zsidónak!) trágár üzelmek“. (Mi katolikusok és a sajtó. 27. old.) Micsoda romlás, mennyi bűn, hány feldúlt családi szentély és hány sárbatiprott leánybecsület, hány öngyilkosság és gyógyíthatatlan betegség, hány megrokkant derék és lehulló, erőtlen kar van ezek mögött az apróhirdetések mögött?! Példának ezekből is felhozunk néhányat.

„Két szilajvérű, barna úrilány, 15 és 16 éves, két csinos fiatalemberrel szeretne megismerkedni, kikkel délután elszórakoznának. Leveleket „Első szerelem“ jeligére a kiadóba.“

„Ki támogatna havi 50 koronával csinos, aranyszőke, ábrándosszemű elvált asszonykát... Leveleket Édes esték címre a kiadóba.“

„Feleségétől teljesen elhanyagolt, fiatal, intelligens gyártulajdonos megismerkedne a legnagyobb titoktartással, saját szobával rendelkező, szerényigényű, molett, foglalkozással bíró csinos leánnyal vagy özveggyel, kit havi biztos 40 koronával támogatna.“

Ne folytassuk tovább! Csak gondoljunk arra a sokat emlegetett, sokat citált mondásra: „Minden ország támasza és talpköve a tiszta erkölcs!“ s gondoljunk arra, hogy nem kellett-e a 18-as összeomlásnak jönnie, nem szükségszerű és logikus következménye volt ez annak az erkölcstelen, hazátlan zsidó sajtónak, mely „erkölcstelen, mikor nevetségessé teszi a vallást és a vallási gyakorlatokat ... midőn a házasságtörést, hűtlenséget, csábítást glorifikálja, midőn léhaságnak, a kalandormorálnak, a szabadszerelemnek védelmet nyújt, midőn . ·. . az embertárs kizsákmányolását megteszi szabadversenynek, az uzsorapolitikát és tisztességtelen kereskedelmet hasznos közgazdasági tevékenységnek . . . Mely sohasem emeli fel a sza-

vát és népéletünk rákfenéi: az alkoholizmust és sexualizmust ápoló korcsmák, csapszékek, orfeumok és egyéb kétes jellegű mulatóhelyek ellen, melyek éppen a zsidók egyik legfőbb kereseti forrását képezik; éppúgy, mint az orfeumok, bordélyházak és egyéb immorális mulatóhelyek 8o%-a zsidó kezekben van! De erkölcstelen ez a sajtó azért is, mert olyan hangon tárgyal erkölcsi és erkölcstelen dolgokat, hogy társadalmunkat a sexuális tisztességtelenségre egyenesen ráneveli. Ezt írja a zsidó sajtóról többek közt egy egykori krónikás. (A zsidó sajtó a kereszténység ellen. 22—23. old.)

Jött az összeomlás, jött nagynehezen a nemzeti feltámadás, de az ígéretek görögtüzei hamar kialudtak, a nagy fogadkozások csak szavak maradtak ... Húsz esztendővel a forradalom után a zsidóság nagyobb hatalom, mint azelőtt! Egy időre, az ellenforadalom első hónapjaiban még bűnbánó ruhában és erkölcspózokban tetszelgett a minden maszlagot bevevő és mindent oly hamar elfelejtő magyar társadalom előtt, de rövidesen a zsidóság lett az úr Magyarországon mind a gazdasági téren, mind a politikában, mind az irodalom és sajtó terén. Ennek a zsidó szellemnek mocsári bűzt terjesztő kollekcióját is megadom röviden, nehogy az a vád érjen, hogy rég letűnt kornak hibáiban és bűneiben marasztalom el a mának kiváló és erkölcsös zsidaját!

A zsidó szellem erkölcstelenségére legjobb példa az Új magazin, most már, hála Istennek, betiltott szennylap, mely a Lipótváros túlfűtött erotikáját, a zsidó érzékiség minden szennyét, a bordélyházak és örömtanyák, legénylakások és egyéb sexuális bűnöket szolgáló helyek és alkalmak leírását, a legraffináltabb aktfényképeket, a legerkölcstelenebb jeleneteket írásban és rajzban, meg fényképben annyiszor közölte. Melynek kimondott célja volt a fékevesztett nemiséget kielégíteni, izgatni és ezreket, meg tízezreket a lcg-

rafináltabb kéjelgésre kitanítani! Az 1936-os évfolyamból egy pár novella címe:

A koporsógyáros kedvese. Szerelmi emlékek. (Egy leírás, melyben a lány így búcsúzik el a fiútól: „A viszonthalásra!“) Jobb ma egy anya, mint holnap a lánya. A szerelem varázsszerei. Mennyi egy csók ára? stb. Az 1937-es évfolyamból: Beteg szerelem. Csókrevű. Meztelen revű akadályokkal. Hogyan szeretnek a madarak? Nézd meg a lányát, csábítsd el az anyját. Egy húszéves lány gondolatai a legénylakás előtt. Megmagyarázzuk a szerelmet és kapcsolt részeit. Az utca lánya. Az 1938-as évfolyamból: Csábítsad az uramat. Feleségek, akik hűtlenek. Ki volt az ágyban? A rettenetes him. Tessék fizetni a szerelemért. Jus primae noctis 1938. Szerelmi francia négyes. Ordító betűkkel hirdeti az Új magazin az „erotikus könyveket“, melyeket csak náluk lehet kapni s melyek közt ilyenek vannak: Csak a tested. Szeretni tudni kell. Pénz, vér, gyönyör. Egy szobalány naplója. 4000 nője volt. Egy nő, aki nem tud nemet mondani. Minden számában félhasábos hirdetés áll egy könyvről, melynek címe: A sexuális élet. (A szerelem már nem titok). A nemi kérdés összes problémáit nyíltan tárgyalja. Egyes fejezetek a könyvből: A nemi élet szervei. A pubertás bűnei. A frigid nő. A párzás. A szadizmus. A nászéjszaka, stb. Hirdeti az dőbbi évfolyamok bekötött példányait, melyekben, pl. az 1936-osban 1480 pikáns irodalmi „csemege“, a 37-es évfolyamban pedig 1035 „gyöngyszeme“ van az erotikus irodalomnak. Apróhirdetéseiben pedig ilyenek találhatók: Karácsonyra a Riviérára utazom. Melyik csinos, önálló hölgy lenne a partnerem? Élni vágyó úrinő ismeretségét keresem, stb.

Ezek után megérthetjük, miért mondja azt Prohászka, hogy a zsidóság valóságos átka a keresztény műveltségnek s hogyha ezt a fekélyt nem operáljuk ki testünkből, belepusztulunk! A zsidó-

ság szelleme, fajiságának harmadik jegye az erkölcstelenség. Ezt a megállapításunkat a mondottak. után senki sem vonhatja kétségbe! De térjünk rá a negyedikre!

A zsidóság negyedik faji jellege, szellemének speciális jegye a féktelen *kereszténygyűlölet.*

A kereszténygyűlölet nem új keletű a zsidóságnál. Ennek a gyűlöletnek legborzalmasabb bizonyítója az Úr Jézus Krisztus megöletése, ke[L] resztrefeszítése és ezt bizonyítja az Ösegyház élete is! Amit az Úr megjövendölt az utolsó vacsorán, az csakhamar beteljesedett az Ö hívein. „Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak (Joh. íj, 20.) hangzott a jövendölés és az őskereszténység élete Szent Istvánnak, az első vértanúnak a megköveztetése óta szinte szünet nélküli üldöztetés volt. „Ki fognak zárni benneteket a zsinagógából; sőt eljön az óra, hogy mindaz, aki megöl titeket, szolgálatot vél tenni az Istennek.“ Joh. 1*6, z.* Mindez megtörtént és az Apostolok Cselekedeteinek minden lapja tanúskodik az Úr Jézus szavainak szomorú igazsága mellett. Erről az üldözésről, rágalomhadjáratról, pusztít tásról és gyilkos merényletekről ad hírt Szent Pál apostolnak nem egy levele s ezeket foglalja össze a korintusbeliekhez írt második levelének n, 24—29-ben. Az állandó, perfid mesterkedések, üldözések, gyűlölködések és hazugságok akadályozták kezdettől fogva az ősegyház terjeszkedését nemcsak a zsidók, hanem még a pogányok között is. Mert a zsidók nem pihentek és mindent elkövettek, hogy még a pogány-keresztény egyházakban is elszórhassák mételyező tanaikat. Az ókori zsidó viselkedésre, a zsidóknak régi kérész·[1]· ténygyfilöletére — de végeredményben a mai helyzetre is, minden korra, minden kor zsidóságára is! — nagyon keményen, de nagyon igazán ráillenek Szent Pál szavai, amikor zsidó ellenfeleit így aposztrofálja: „Ügyeljetek a kutyákra...“ (Fii. 3, 2.) Pedig Szent Pál nem volt elfogult iz-

gató, nem csinált „felekezet elleni izgatást“, csak a szomorú igazságot mondta ki azokkal szemben, kikhez faj szerinti kötelék fűzte őt magát is.

S ha nem esünk bele az újabban nagyon is únos-úntalan hangoztatott „humanizmus“ egyáltalában nem keresztény és minden igazságot limonádéval leöntő, sorsdöntő problémáknak félrebeszéléssel való elintézését szerető álszeretetébe, akkor látni fogjuk, hogy a mai zsidóságról mi sem mondhatunk mást, mint Szent Pál: „*Ügyeljetek a kutyákra!“ Mert itt nem szerétéiről, hanem hitünknek és fajunknak védelméről van szó és ezerszer igazak a nagy székesfehérvári püspöknek,* aki volt olyan „humanista“ és volt olyan szerető szívű és volí olyan keresztény, mint a zsidókérdésben újabban állástfoglaló egyházi és világi személyek bármelyike, *a magyarság és magyar kereszténység prófétájának szavai:* „Λζ *szeret igazán, aki jól szeret! Aki rosszul szeret, az gyűlölS aki a keresztény szer etetet úgy akarja értelmezni, bogy nyugodtan tűrjük továbbra is a* materialista, particularis, erkölcstelen és féktelen kereszténygyűlölő *zsidóság hatalmát, az nem szeret, hanem gyűlöl, gyűlöli saját vallását és gyűlöli a saját fajtáját.* Ez tény és ezt semmifajta igazi, vagy mondvacsinált tekintélyeknek felsorakoztatásával letagadni nem lehet!

Mielőtt az újabb kornak ismertetésére áttérnénk, röviden érinteni akarom azt a szellemet, mely a Talmudban és egyéb rabbinikus termékben nyilatkozik meg. Ennek az ismerete okvetlen szükséges ahhoz, hogy megértsük, miért van olyan természetadta hajlama a zsidóságnak minden keresztényinek, minden szent, örök igazságnak kigúnyolására, tagadására és üldözésére.

A zsidóság álláspontja a kereszténységgel szemben nem változott Szent Pál óta semmit sem. Sőt a megátalkodottság csak élesebben tüntette föl minden korban a kereszténygyűlölő zsidóság arculatját. A Talmud szomorú példákat mutat

arra, hová fajulhat a gyűlölet, milyen elvakult és a legszörnyűbb istenkáromlástól sem riad vissza, ha pokoli szennyel teli lelkét, fekete szivének minden sarát a kereszténységre akarja ráönteni!

Ez az izzó gyűlölet nem kíméli a kereszténység isteni alapítóját, az *Úr Jézus Krisztust* sem. A Talmudban gúnynévvel illetik, nevét kabbalisztikusan magyarázzák, úgyhogy *„irtassék ki neve és emlékezete*“ értelem jöjjön ki belőle (V. ö. Huber i. m. 192. old.). Istenkáromló gyűlöletükben a *„paráználkodás fiának*“ nevezik (Huber i. m. 195—196. old.), majd meg *néprontónak, fattyának, kéjnő fiának, csábítónak, bolondnak, arcátlannak, szemtelennek hívják!* (Huber i. m. 196—197. old.) Nem merem szinte leírni ezeket a szörnyű gyalázkodásokat, de mégis meg kell tennem, hogy lássuk, mily feneketlen gyűlölet tombol a VI. sz.-ban lezárt Talmudban! A Talmudnak egyik szörnyű helyén az áll, hogy a túlvilágon mindenki Izraelt tiszteli s Jézus Krisztusnak a pokolban kell szenvednie forró ürülékben ... (Huber i. m. I. 208. old.) Ezzel kapcsolatban írja a kiváló talmudista tudós, *Huber Lápót: „Jézus számára... a két pogánynál (Titusznil és Bálámnál) is gyalázatosabb, undokabb és gyötrőbb büntetést agyait ki az iránta való izzó gyűlölet,* amelyről azt kell mondanunk, *hogy ez a zsidóságnak legnemzetibb vonása azóta, hogy Jézus ellen fordult* s amely ebben az elbeszélésben jutott a legdurvább és legundorítóbb kifejezésre“. (i. m. I. 208. old.) Ez a gyűlölet nyilvánul meg azokban a parancsokban is, melyek szerint (s ezek a parancsok még a 16. sz. végén keletkezett Sulhán Áruchban is megvannak!) a keresztényt megcsalni, meglopni, kiuzsorázni nem bűn s amelyről már a 2. pontban beszéltünk.

De térjünk át most ismét a modern korra, hogy a régi gyűlöletnek új megnyilvánulásait is láthassuk! A szellem ugyanaz, legfeljebb az eszközök változtak, ha nem is lettek válogatottabbak!

A háború előtti három esztendőből, 1910—12-ből valók az alábbi idézetek.

A *Pesti Hírlap* szerint: „A tudomány mai állása szerint nyilvánvaló hazugságokat önt a gyermekekbe a hitvallásos nevelés.“ A *Pesti Napló* gúnyolódik a Luciferrel veszekedő és udvariatlan Úristenről... A *Világ* szerint a vallás nem más, mint „Bilincsekbe vert gondolat“, szellemi pálinka“, „veszedelmes bódítószer“, melynek „dőreség más szerepet juttatni, mint menthetetlen, majdnem hullák vigasztalását“. A *Szabadgondolat* szerint a „vallás csak olyan méreg, mint az alkohol: butít, gyilkol, aljasít!“ Az *Úttörő* szakadatlan utolsó csapszéki hangnál is trágárabb vallásgyalázásokból élt, s egy lengyel templommal kapcsolatban azt írja, hogy azért épült, „hogy benne a lengyeleket mindenkor segítsék Mária nevében a butaságban való megátalkodásban.“

Az *Újság* 1911. karácsonyi számában azt írja, hogy a karácsony nagy misztériuma csak „rege“ és „álom“. Ugyanakkor a *Pesti Hírlap* szerint a megváltás és az eredeti bűn tana „képtelen és észellenes, igazságtalan, kegyetlen tanítás“. S ugyanabban a számban azt írja, hogy „a lenézett, megvetett pogányság nem tudott olyan embertelen, szívtelen és kegyetlen lenni a gyermekkel szemben, mint a sokszorosan felmagasztalt keresztény társadalom! Sőt a kereszténység is, az ó isteninek hirdetett házassági intézményével!“ Későbbi számaiban ilyeneket ír: „A gimnáziumokban ... miniszteri rendeletnek kellene betiltania a szépen hangzó, de erkölcsi romlást okozó fakultatív vallási gyakorlatokat is.“ Szerinte a kereszténység csupán értéktelen „kultúrátmenet“, hisz „az ember maga az istenség**.

A *Világ* sem marad ki természetesen ebből a jerikói kórusból és karácsonykor így ír: „Testet öltött az ige, szóval emberré lett maga az egyetlen Isten, felöltvén saját teremtményei egyikének alakját, az emlősök és gerincesek zsidó osz-

tályából“. Később hallatlan cinizmussal egy aktrajzot közöl, melyen egy Mária nevű cseléd éppen megszüli törvénytelen gyermekét... A mezteln lány nyögi: „íme, megszületett. Jó, jó... dé mit csináljak vele?“ S az egész förtelmes kép alá odaírja címként: „Karácsony“. A *Nap* című ponyvahírlap a budapesti gázgyár megváltásakor ezt írja: „Sürgönyözni kell Jézus Krisztusnak, hogy jöjjön a gázgyárat megváltani az ő saját módszerével.“ Majd egy hévízi sóstóban fürdő zsidó nevetve írja azt, hogy a „szovátai sóstó a legfényesebb bizonyítéka annak, hogyan csapta be Krisztus a világot, mikor a Verestengeren száraz lábbal átment (?).“ A *Népszava* húsvéti számában a kereszténységet a butaság vallásának nevezi s a Megváltóról és édesanyjáról, Szűz Máriáról olyan cédaságokat ír, hogy azokból közölni sem lehet semmit. És ugyanolyan tónusban ír a Nyugat, a Világ, stb.

Persze a kereszténységnek általános tagadásán kívül a katolikusok azok, akik kihívják a zsidó szennylapok gúnyját, a katolikusokra árasztják piszkos szájuk minden trágárságát! S ebben a gyűlöletben annyira mennek, hogy a legismertebb történelmi igazságokat is tagadásba veszik. A Pesti Hírlap ezt írja: „Jóravaló magyar ember mindig bizalmatlanul tekintett Róma felé, ahonnan ez az ország jót sohasem várt és nem is kapott ...“ „Nincs kát. hazafi, aki ne óhajtaná a nemzeti egyházat, a Rómától való függetlenséget és az ultramontanizmus kiirtását, ami a mi hitéletünk rákfenéje.“ „A katolicizmusra — írja — Magyarországnak szüksége nincs!“

A *Pesti Hírlap a pápát* úgy írja le, mint egy gyönge, vén farizeust, akivel „komikus“ rendeleteket iratnak alá „vén bíbornokai“, akik „annyira elfelejtették saját fiatalságukat, hogy elhiszik: vissza lehet tartani a fiatalabb papokat mindenféle szerelemtől.“ *Az Est* tele van állandóan feddhetetlen életű papok állítólagos szerelmi

kalandjaival... Az *Egyenlőség* szerint a kereszténység az az eszme, „mely a sötétségből lett és érte van“, „a magyar szerzetesség valóságos kolera, a korlátoltság és szellemi béklyókba szorítás páratlan apostolainak tábora“, „a katolikus vallás ölte meg a népek szabadságát és ennek köszönhető minden borzalom, melyet Róma bukása óta a történelem produkált“. Megfenyegeti az Egyházat forradalommal: „Jó példa a francia példa, sőt a spanyol forradalomban felgyújtott kolostorok sem hiába világítottak. Lesz még olyan klerikális szaladás — írja nagy kéjjel — és fejükön olyan koppanás, hogy arról fog koldulni Róma!“

A *Világ* azt mondja a kongregációkról, hogy azok nem egyebek, mint bizonyos nyilvános kertekben sétáló bácsik, kik „magukhoz édesgetik a gyermekeket s parázna, sőt, fertőző gerjedelmük áldozatává teszik őket“, ó igen, a Világ szerint „a gyermeki lélek megfertőzéséhez, a csuhás és csuhátlan hecc-káplánok tenyésztéséhez az összes felekezetek közül az egyedül idvezítő ért legjobban“.

A *Pesti Napló* a katolikus nagygyűlésről csak pornográf, parázna fantáziájában megszületett részleteket tud adni 9 hasában keresztül. A nagygyűlés „emlékeztetett arra a jónevelésű, szende, szemérmetes lányra, aki ha a nadrág szót kiejtették előtte, elpirult. De ugyanaz a lány, ha egyszer felhúzták érzékei zsilipjét és eloltották a lámpát a szobában, az izgalmak szikraesőjében a szemérem utolsó foszlányait is elhajítja magától, parazsakat szül minden porcikája és szent megfeledkezésében a kéj legrejtettebb odúiba is maga után húzza hímjét... Ilyen magát odadobott, hánykolódó, még több izgalom után epedő nőstény volt ez a tömeg is: szuszogott, rázkódott, nyújtózkodott, borzongott, vonaglott, ide-oda fordult, kalimpált, morgott, majd egy sikító vakka-

nással könnyített magán, mintha beleharapott volna egy zsidó torkába.“

Az egyik főtémája ezeknek a zsidó lapoknak az egyházi vagyon volt! A *Pesti Hírlap* fennen hirdeti, hogy *„eljött annak az ideje, hogy az egyházi vagyont elkobozzuk“ és* ebben egy véleményen van vele minden zsidó siheder „újságíró“. S amikor erre a kihívásra és a többi szemérmetlen támadásra felelni próbált az egyetlen keresztény napilap, az Alkotmány, akkor a zsidó *Fényes Samu* így oktatja ki újságjában a kereszténveket: *„A keresztény egyházat igazán tűzzel-vassal ki kellene irtani a föld színéről”* s ez ellen nem szabad tiltakozni, „hiszen ti a szeretet vallását hirdetitek; hát micsoda szeretet az, amely még azt s^m akarja megtűrni, hogy szép csendesen a — falhoz szorítsák?!“

Ó, ebben a.korban nincs olyan destrukció és gyűlölet, mely ne találna helyet a zsidó sajtó hasábjain. A *Nyugat* pl. így ír: „A kereszténység meghalt s utána jött egy évszázados haláltánc... Halott vagy kereszténység, mint mitológia, mint epika, halott vagy egészen!... Sírod körül két durva csoport tiprása alatt habzik a sár, az egyik az apró lebujszentek csoportja: marionett Krisztussal és marionette-Máriával és azt hazudják, hogy ez az élő, éltető kereszténység..

A Pesti Hírlap tudósítója elment *Prohászka* egy konferencia beszédére és arról így számol be: „Mialatt a püspök szájából úgy omlott a szó, a hasonlat, a metafora, hogy szinte az egész templomhajót elárasztani látszott, a hallgatóság minden egyes tagjának kevésbbé nemes testrészeiből, azaz egész testfelületéről is áradozott a becsületes, igazhitű, keresztény emberszag. A kereszténységet tudvalevőleg Jézus a kiközösítettek érdekében alapította s ma is, bár azóta ez a vallás is a kizsákmányolás és tömegbódítás szerszámává lett s reális anyagi és hatalmi hasznot csak a gazdagoknak hajtott, azért az istentisztelet olcsó ma-

lasztját, a templomi prédikációhallgatás ingyen örömét nagyobbára a szegények veszik igénybe...“ (Megjegyzi hozzá az egykorú figyelő: „Nem lehet minden embertől azt kívánni, hogy olyan jószagú legyen, mint aminő a Dohány-utcai zsinagóga ...“ Mi katolikusok és a sajtó. 20. old.)

A Pesti Hírlap szerint „Jézus nem mint vallásalapító szerepelt Pilátus és Heródes korában ... Jézus csak egy fanatikus forradalmár volt, egy ideális szocialista és demokrata, amilyen nincs Budapesten ... Jézus naiv volt, bátor és előre nem látó ..

Azt hiszem, ezek az idézetek napnál is világosabban bizonyítják, hogy a zsidóság legpregnánsabb vonása, fajiságának legkidomborodóbb jellege a kereszténygyűlölet! Sokat lehetne erről írni a forradalom előtti sajtóból és az ellenforradalom felbuzdulásának elhamvadása utáni időkből is! Persze most, hogy az új zsidótörvény életbelép, jajgatnak, kereszténységet, nagylelkűséget és szeretetet emlegetnek, most az Egyház palástjába fogózkodnak s a „szentistváni gondolat megtagadásáról“ beszélnek. Most hadakoznak az „új pogányság ellen“ ugyanazok, akik a kereszténység kiirtását és a régi pogányság visszaállítását követelték addig, míg tehették! Most kereszténységet akarnak játszani azok, akik számára a kereszténység hullák vallása volt... És Krisztusról prédikálnak azok, akik — mint pl. *Az Est 1917 dec. 24-én* — így írtak: *„Új Krisztus jött, de oly közel ma még, Hogy fel sem éri ez a nemzedék. S nem súgja szent érzések percein: Lenin! Lenin!“* És hazafiúi keblük sebeit tárják fel új Koriolánuszként a fórumon azok, akik 1918 nov. 1-én így írtak: „Rombadőlt a bűnök és hazugságok óriási szervezete, amely több mint négy esztendeig rabságban tartotta Magyarország mártír népét. Az eddigi Magyarország ezeréves épülete ma éjjel összedőlt. Ez a nász, a mámor,

az új erők napja!“ és „örömmel üdvözölték“ a megszálló idegen csapatokat hazánk földjén!

Ma arról írnak, hogy nem igazságos néhány hűnös zsidó miatt az egész értékes és nélkülözhetetlen zsidóságot kirekeszteni a nemzet életéből. Ma demokráciáról és szabadságokról, meg emberi jogokról szavalnak azok, akik a keresztény Magyarországot tönkretették féktelen izgatásukkal és akik mindent befröcsköltek mocskos szájukkal, aki és ami nem az ő gusztusuk szerint való volt! És nem beszélnek arról, hogy az akkori liberális — tehát zsidó érdekeket kiszolgáló kormányzatnak a hivatalos statisztikája szerint is 1870 és 1910 között, tehát negyven év alatt, több mint joo.ooo *zsidó vándorolt be* szerencsétlen hazánkba és talált itt megélhetést, zsíros, húsos fazekat, házát, mindent, ugyanakkor több mint 1,300.000 magyar kereszténynek kellett kivándorolnia Amerikába vagy a földgömb más részeire, mert számukra nem volt itt kenyér... A magyaroknak nem jutott, de a zsidóknak igen!

Ez a zsidókérdés lényege magyar vonatkozásban! És ezt nem lehet semmifajta tudományos mezben jelentkező vagy vallási aggályokkal megtűzdelt nyilatkozatokkal elkenni, amint azt zsidó és álkeresztény lapokban egyaránt akarják.

*

Tanulmányunkban nem új-pogány biológiai elméletekkel, hanem a kereszténység szentkönyveivel érveltünk. Kimutattuk azt, hogy a zsidóság faj és hit szempontjából nem is helyezkedhetünk más álláspontra. Aki ezt nem látja, az nem ért a dolgokhoz, vagy inkább: nem akar érteni! Nincs tehát semmi keresztség-ellenesség, vagy kereszténységellenesség a zsidó törvényjavaslatban. Mert, amint nem kívánom és senki sem kívánja azt, hogy hazánkban német, szlovák, román vagy szerb dirigáljon és érvényesüljön a magyar elem hátrányára, még ha az illető keresztény vagy róm.

kat. is, úgy nem tűrjük, hogy a zsidó tovább űzhesse üzelmeit, még akkor sem, ha történetesen róm. katolikus.

A bolygó zsidóval kezdtem írásomat, azzal is fejezem be. Ami ma nálunk és az egész világon történik, nem más, mint a bolygó zsidók örök tragédiája! Átkozott nép lett Krisztus halála óta, hontalan, maradhatatlan és idegen, gyűlölt mindenütt! Mi még sem kívánunk nekik rosszat, mi nem felelünk átkokkal a ránkszórt ezer gyalázkodás, a ránkszabadított ezer és százezer baj, pusztítás és rombolás ellenére sem. Mi csak védekezünk ... És őszintén kívánjuk azt, hogy egyszer a zsidóság szelleme is megértse a krisztusi igazságokat, hogy egyszer ő is kövesse cirenei Simon példáját, felvegye annak a keresztjét, aki őérte is, minden emberért meghalt a Kálvárián. És alapítson a Föld valamelyik darabján külön országot magának.